ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Μεγαλειοτάτη, ἄρχισε νὰ λέη ὁ Διονύσιος, εἶμαι πραγματικὰ ὁ ἄτυχος κόμης Κανδάλ, τὸν ὁποῖον βαρύνει ἡ κατηγορία τῆς δολοφονίας τοῦ μαρκησίου Σίμωνος Βάζα. Τὸ δικαστήριο ἐξέδωκε ἐναντίον μου ἀπόφασι ἐπὶ τῇ βάσει διαφόρων ψευδῶν ἐνοχοποιητικῶν στοιχείων, καὶ μολονότι ἤμουν ἐντελῶς ἀθῶος, καθηρέθην ἀπὸ τὴν τάξι τῶν εὐγενῶν καὶ κατεδικάσθην εἰς θάνατον. Ὑπέστην μάλιστα τὴ χειροτέρα τῶν ποινῶν, τὸ σκοινί. Ἐκρεμάσθηκα! Ὁ Θεὸς ὅμως ὁ ὁποῖος εἶδε τὴν ἀδικία, δὲν μὲ ἄφησε νὰ ἀποθάνω μ' αὐτὸ τὸν ἄτυχο θάνατο. Ὁ διδάσκαλός μου Ἀμβρόσιος Παρὲ μὲ ἐπανέφερε στὴ ζωή, ἐνῶ ὅλοι μὲ νόμιζαν νεκρό, καὶ ἀπὸ τότε ζῶ ἥσυχος καὶ εὐτυχισμένος μὲ τὸ ὄνομα Διονύσιος Γενναῖος. Μπορεῖτε ὅμως τώρα νὰ μὲ ρωτήστε ποιὲς εἶνε ἡ ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός μου.

— Δὲν ὑπάρχουν, τὸν διέκοψε ψυχρὰ ὁ Ροβέρτος.

— Σιωπή! διέταξε αὐστηρὰ ἡ βασίλισσα.

— Θετικὲς ἀποδείξεις δὲν ἔχω, ἐξακολούθησε ὁ Ράλφος Κανδάλ, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀργήσω νὰ τὶς εὕρω. Διότι ὁ σπουδαιότερος μάρτυς τῆς κατηγορίας, τοῦ ὁποίου ἡ κατάθεσις συνετέλεσε κυρίως στὴν καταδίκη μου, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἀμφιβολίες ὡς πρὸς τὴν ἐνοχή μου. Ἐπειδὴ δὲ μπορεῖ, ὅπως μοῦ εἴπε, ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ φονέα ἀπὸ ἀσφαλῆ σημάδια, εἴχαμε συμφωνήσει νὰ ἐνεργήσουμε μαζὺ γιὰ τὴν ἀνακάλυψή του καὶ θὰ τὸν βρίσκαμε δίχως ἄλλο. Εἶχα ἀποφασίσει μάλιστα νὰ παραδοθῶ μόνος μου στὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ ζητήσω τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης. Δυστυχῶς ὅμως μπῆκε στὴ μέση αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μισεῖ κ' ἐμένα καὶ τὴ γυναίκα μου.

Ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ εἰλικρίνεια μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε ὁ κόμης Κανδάλ εἶχε ἐνισχύσει σ' ὅλους τὴ βεβαιότητα ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ δολοφόνος τοῦ Βάζα. Ὁ Ροβέρτος, βλέποντας αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι ποὺ προξενοῦσε ἡ ἐξομολόγησις τοῦ ἀντιπάλου του, πήγαινε νὰ λυσσάξῃ ἀπ' τὸ κακό του.

— Ἐπὶ πλέον, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, ἔχω μὲ τὸ μέρος μου τὸ γεγονός, ὅτι κανένας ἀπ' ὅσους μὲ γνώρισαν πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, δὲν μὲ θεωρεῖ ἱκανὸ γιὰ μιὰ τέτοια πρᾶξι.

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως πρὸς τὸ γραμματέα τοῦ Κοντοσταύλου, τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του μὲ τὸ χέρι τὸ Ροδόλφο Φερουλλιάκ:

— Ρωτῆστε, κύριε, σεῖς ποὺ εἶστε ἐχθρός μου, αὐτὸν ἐδῶ τὸν εὐπατρίδη, ἂν εἶχε ποτὲ τὴν παραμικρότερη ὑποψία γιὰ τὴν ἀθωότητά μου.

Ὁ λοχαγός, ὁ ὁποῖος ὥς ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὸν ἑαυτό του, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ κόμητος ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ σφίγγοντάς τον δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του φώναξε μὲ τρεμάμενη φωνὴ καὶ δακρυσμένα μάτια:

— Ἐγὼ νὰ πιστέψω τέτοιο πρᾶγμα γιὰ σένα, παιδί μου! Πῶς σκότωσες ἐσὺ ἕνα γέρο; Χριστὲ καὶ Παναγιά! Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ ἀκούω!... Ἔλα, πές μου, ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό, νὰ τοῦ κόψω τ' αὐτιά!

Καὶ προχωρῶντας πρὸς τὸ Ροβέρτο, πρόσθεσε κερανοβολῶντας τον μὲ τὸ τρομερὸ βλέμμα του:

— Μήπως τὸ εἶπε αὐτὸς ὁ πρόστυχος, αὐτὸς ὁ τιποτένιος; Ὁ δοῦξ Γκύζης περιωρίστηκε πρὸ ὀλίγου νὰ τὸν ἀπειλήσῃ, ἐγὼ ὅμως θὰ φτάσω πιὸ μακρύτερα...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἄρπαξε τὸ γραμματέα ἀπ' τὸ γιακᾶ καὶ τὸν ἔτίναξε δυνατά.

— Παληάνθρωπε! Αἰσχρέ! Συκοφάντη! τοῦ φώναξε μὲ ἀγανάκτησι.

Ὁ Ροβέρτος ἔφερε τὸ χέρι στὸ μαχαῖρι του, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ τὸ βγάλη, γιατὶ καταλάβαινε ὅτι μὲ τὴν πρώτη κίνησι ποὺ θἄκανε, ὁ λοχαγὸς θὰ τὸν ἔπνιγε.

— Μεγαλειοτάτη, τραύλισε μονάχα γυρνῶντας πρὸς τὴ Μαρία Στοῦαρτ, ἀνέχεσθε σεῖς νὰ διατράττουνται ἐνώπιόν σας τέτοιες ἀσχημίες;

— Μὴ λησμονεῖτε, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Στοῦαρτ, ὅτι ἀπὸ ὀκτὼ μηνῶν δὲν εἶμαι πειὰ βασίλισσά σας!

— Πολὺ καλά, Μεγαλειοτάτη, ἀποκρίθηκε ὁ Ροβέρτος μὲ θράσος. Ὁ λοχαγὸς Ρολλάνδος γνωρίζει πολὺ καλὰ τί θέσι ἔχω κοντὰ στὸν Κοντόσταυλο καὶ μπορῶ νὰ λογαριασθῶ μαζύ του ὁπότε θελήσω. Ἀπορῶ ὅμως μὲ τὴν εὐμένεια ποὺ δείχνετε ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ κακούργου, ποὺ ἔχει καταδικασθῆ ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη καὶ ἔχει διαγραφῆ ἀπὸ τὴν τάξι τῶν εὐγενῶν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως πετάχθηκε στὴ μέση κάποιος ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε χωθῆ κρυφὰ στὸ δωμάτιο καὶ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μιὰ γωνία τὴ συζήτησι, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανένας. Ἄρπαξε ἀπὸ τὶς πλάτες τὸ γραμματέα καὶ σφίγγοντάς τον γερὰ φώναξε ὅσο μποροῦσε δυνατώτερα:

— Μεγαλείτερος κακοῦργος ἀπὸ σένα δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη στὸν κόσμο!

Καὶ ἐνῶ ἔσφιγγε ὁλόενα τὸ γραμματέα, ἐξακολούθησε μὲ τὸν ἴδιο τόνο:

— Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ὁ κόμης Κανδάλ ποτὲ τοῦ δὲν ὑπῆρξε δολοφόνος, καὶ μολονότι ἀνήκω στοὺς Λουθηρανοὺς καὶ καταδιώκομαι γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐξουσία, εἶμαι ἕτοιμος νὰ παρουσιασθῶ στὸ δικαστήριο καὶ νὰ δώσω τὴν κατάθεσί μου. Καὶ σένα, Ροβερτε Κέρ, σὲ προκαλῶ σὲ μονομαχία, ὅποια ὥρα θελήσῃς καὶ μὲ ὅποια ὅπλα ἐκλέξῃς, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν τιμὴ τοῦ κόμητος Κανδάλ!

Ὁ ἄγνωστος φοροῦσε ἕνα ξεσχισμένο μανδύα καὶ ἕνα παληωμένο καπέλλο, ποὺ τοῦ ἐσκέπαζε τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ προσώπου.

— Ποιὸς εἶστε, κύριε; ρώτησε ἡ Μαρία Στοῦαρτ μὲ ἔκπληξι καὶ μὲ κάποιο φόβο μαζύ, τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, μὲ τὸ γιγαντώδες ἀνάστημα καὶ τὴν ἐλεεινὴ περιβολή.

— Εἶμαι ὁ Ἰωάννης ὁ Προφήτης ἢ Βάζας ἢ Βιλανδρὼ ἢ Μοντμορενσί, Μεγαλειοτάτη!...

Καὶ βλέποντας τὸν Ἐρρῖκο Μοντμορενσὶ νὰ κατελαμβάνεται ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ταραχή, πρόσθεσε γρήγορα:

— Ἡσυχάσατε, δοῦξ, δὲν ἔχω κανένα μῖσος ἐναντίον σας, μολονότι ὁ πατέρας σας μοῦ φέρθηκε μ' ἕνα πολὺ ἄσχημο τρόπο. Ἄλλοτε εἶχα ἄλλες ἰδέες, μὰ τώρα τὶς ἄλλαξα. Ἤρθα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ δικηγόρο Τρεμέ.

— Τὸν πατέρα μου; εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ Διονύσιος Γενναῖος. Ἔχει πεθάνει...

— Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχή του, ψιθύρισε ὁ Ἰωάννης Βιλανδρώ. Ἤταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ καλὴ καρδιά, ἀπ' τοὺς ὀλίγους ποὺ ἔχω γνωρίσει. Δὲν ἔχω πειὰ ἐδῶ ἄλλη κομμιὰ δουλειά.

— Στάσου αὐτοῦ ποὺ εἶσαι! φώναξε δυνατὰ ὁ Ροβέρτος. Σὲ συλλαμβάνω ὡς δολοφόνο τοῦ Βερνάρδου Ζερβοῦ!...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ συνεχίσῃ, γιατὶ ἔπεσε ἐπάνω του βαρὺ σὰν σίδερο τὸ χέρι τοῦ Βιλανδρώ.

Ὁ Ροβέρτος σωριάστηκε κάτω ζαλισμένος κ' ὁ Βιλανδρὼ ἀποχαιρετῶντας τὴ βασίλισσα μὲ ὑπερωφία εὐπατρίδη, βγῆκε ἔξω μ' ἀργὸ καὶ μεγαλοπρεπὲς βῆμα.

Ὁ δοῦξ Γκύζης ἄλλαξε μερικὰ λόγια χαμηλοφώνως μὲ τὴ βασίλισσα καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Ροβέρτο, ποὺ εἶχε σηκωθῆ στὸ μεταξύ, τοῦ εἶπε:

— Ὁ νόμος, κύριε, σοῦ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ συλλάβῃς τὸν κόμητα Κανδάλ. Μολονότι ὅμως εἶμαστε βέβαιοι γιὰ τὴν ἀθωότητά του, μέχρις ὅτου ἡ δικαιοσύνη ἀκυρώσῃ τὴν πρώτη ἀπόφασί της, δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν πάρουμε στὴν ἀκολουθία μας. Μὴ λησμονεῖς ὅμως ὅτι ἀναλαμβάνω ἐγὼ προσωπικῶς ὅλες τὶς ὑποθέσεις του καὶ θὰ παρακολουθήσω ἀγρύπνως τὴν ἐξέλιξι τῶν πραγμάτων. Μόλις γυρίσω ἀπὸ τὴ Σκωτία, θὰ πάω ἀμέσως νὰ ἰδῶ τὴν ἀντιβασίλισσα καὶ τὸ βασιλέα.

— Θυμηθῆτε, κύριε κόμη, πρόσθεσε ἡ Μαρία Στοῦαρτ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Διονύσιο Γενναῖο, ὅτι ἔχετε στὴ Σκωτία μιὰ ἀφοσιωμένη σας φίλη. Μόλις ἀναθεωρηθῆ ἡ δίκη, πάρτε τὴ γυναίκα καὶ τὸ γυιό σας κ' ἔλατε νὰ μ' ἀντιμιλήσετε.

— Ἂν ζήσω ἀκόμα λίγα χρόνια, ἀποκρίθηκε μελαγχολικὰ ὁ Κανδάλ, θὰ τὰ ἀφιερώσω στὴν ὑπηρεσία τῆς Μεγαλειότητός σας.

— Ἀκολουθῆστε με, κύριε, εἶπε ἀνυπόμονα ὁ Ροβέρτος, βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ κόμητος μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπεριγράπτου θριάμβου.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν σ' ἀφίνω νὰ βγῆς ἀπ' ἐδῶ, φώναξε ἡ Ἰωάννα μὲ τρόμο, ἀπευθυνομένη στὸ σύζυγό της. Εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ἡ βασίλισσα στὴ διάθεσι αὐτοῦ τοῦ δημίου, νὰ μᾶς ἀρνηθῆ τὴν ὑψηλὴ προστασία της...

— Θάρρος, ἀγατημένη μου, τῆς ἐψιθύρισε στ' αὐτὶ ὁ Ράλφος, πιάνοντάς την τρυφερὰ ἀπ' τὸ χέρι. Δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει ἡ βασίλισσα. Θὰ φροντίζη πάντα γιὰ μᾶς κ' ἀπὸ μακρυά. Ἔχε πεποίθησι στὸ Θεὸ καὶ σὲ λίγον καιρὸ θ' ἀνταμωθοῦμε...

(Ἀκολουθεῖ).